

o takové žalobě položeném, mají předpisy §§ 239, 440, 260, 431 c. ř. s. účel urychlené rozhodnutí procesního soudu o této otázce, to tím dříve, ježto pravidelně průvodní řízení ke zjištění jejího skutkového podkladu (zda a kdy byl podán odpor u exekučního úřadu) bude jednoduché a krátké, ježto jednání a průvodní řízení ve věci samé jest podle zkušenosti obvykle rozsáhlé a složité. Z těchto úvah vysvítá, že by zásada, podle níž stačí projití doby třiceti dnů teprve v době vynesení rozhodnutí prvního soudu, nesloužila procesní hospodárnosti, nýbrž že by z toho těžila právě strana, která nedbajíc určitých a jasných zákonitých předpisů upravujících přípustnost pořadu práva pro excindační žaloby v příčině předmětů berní exekucí postižených, podala takovou žalobu u soudu v době, kdy pořad práva pro ni nebyl přípustný. Nelze se důvodně obávat, že odmítnutá žaloba bude v každém případě znovu podána, ježto lze vždy počítati s možností, že se strany v mezidobí o sporných nárocích dohodnou a k soudnímu rozhodnutí o nich již nedojde.

Čís. 14378.

Povinnosti posypávati v zimě chodník před domem uložené policejním řádem městským není nikdo zbaven již tím, že obec po vyhlášení onoho policejního řádu sama dávala chodníky posypávati.

(Rozh. ze dne 16. května 1935, Rv I 509/33.)

Žalobkyně domáhá se na žalované náhrady škody tvrdíc, že úraz, který si přivodila pádem na náledí chodníku před krámem v domě žalované, byl způsoben tím, že náledí na chodníku nebylo vůbec nebo jen nedostatečně posypáno. Proti žalobě namítla žalovaná, že chodník, na němž k úrazu došlo, je veřejným statkem, jež spravuje a udržuje obec. Také zřízení obce mají rozkaz chodník čistiti a posypávati, takže tím případné její ručení za úraz z důvodu, žalobou uplatňovaného, zaniklo. **P r v ý s o u d** uznal žalobní nárok důvodem po právu. **O d v o l a c í s o u d** žalobní nárok důvodem po právu neuznal. **D ů v o d y:** Poněvadž obec J. po četná léta sypání a čištění chodníků sama obstarává a na majitelích domů to ani nevyžaduje, nelze spatřovati porušení předpisů nebo nedbalost žalované v tom, že sama nezařídila posypání chodníku před svým domem. Žalovaná právem spoléhala na to, že obec sama provede posypání chodníku, poněvadž tak po několik let činila a v poslední době odchylná nařízení od své praxe nevydala. Žalovaná dala sice též chodník před svým domem sypati, ale jen ode dveří krámu kolmo k pěšině posypané obecními zřízení. Z toho nelze nijak dovozovati, že tím uznávala povinnost chodník sypati. Žalovaná neměla ani povinnosti dohlédnouti na sypání a čištění chodníku, i když to vykonávali obecní zřízení, poněvadž chodník před domem žalované je veřejným statkem. Není zákonného ustanovení, které by majiteli domu ukládalo povinnost dohlížeti nad tím, jak obec silniční policii vykonává na veřejném statku, takže porušení zákonného ustanovení je vyloučeno. Ani v polic. řádu města J. z r. 1926 není takového ustanovení. Obec J. uložila sice v § 23 polic. řádu

majitelům domů, aby chodníky před jejich domy čistili a sypali, avšak toto ustanovení polic. řádu majitelé domů nevykonávali, nýbrž je vykonávala obec a sama také nad výkonem dohlížela. Za škody způsobené opominutím výkonu silniční policie v tomto směru nebo opominutím dozoru je, pokud se týče veřejného statku, pouze obec zodpovědna. Žalované nelze nějakou nedbalost k vině přičísti.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a uložil mu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody :

Podle § 23 policejního řádu města J. ze dne 26. listopadu 1926 jest každý vlastník, správce neb nájemce domu povinen dáti chodník nebo podloubí před svým domem podle potřeby čistě zamést, v době zimní sníh odstraniti, v případě náledí pak pískem nebo popelem posypati, v létě za velkého vedra kropiti a za deštivého počasí od bláta očistiti. Nařízení toto bylo vydáno v mezích platných zákonů obcí jako veřejnoprávním orgánem při výkonu místní policie podle § 35 obecního zřízení zemského, a jest pro všechny osoby jím dotčené závazné. Formální platnost policejního nařízení byla nižšími soudy správně posouzena a nebyla žalovanou stranou v odpor vzata. Okolnost, že též obec J. i po vydání policejního nařízení ze dne 26. listopadu 1926 dává posypávati chodníky ve městě, nezbavila žalovanou povinností, uložených jí dotčeným policejním řádem, ježto nebylo zjištěno, že se tak stalo na základě platného usnesení obecního zastupitelstva, jímž mělo dřívější policejní nařízení ze dne 26. listopadu 1926 pozbyti účinnosti. Že nelze činiti rozdíl mezi chodníky do obecní správy výslovně převzatými a nepřevzatými, vyplývá z jasného doslovu § 23 zmíněného policejního nařízení, jenž jedná o »chodníku a podloubí před domy« zcela povšechně; nesejde ani na tom, že chodník před domem žalované p. č. 1392 jest statkem veřejným. Byla tudíž žalovaná povinna starati se o to, a dohlížeti bedlivě, aby za náledí byl chodník před jejím domem pískem neb popelem řádně posypán, a nedbala-li této povinnosti, jest v zásadě práva ze škody tím způsobené. Odvolací soud neučinil však přesné zjištění o místu, na němž žalobkyně upadla, ani o tom, byl-li chodník v době úrazu žalobkynina řádně posypán, či nikoli. Věc tedy není zralá pro rozhodnutí soudem odvolacím.

Čís. 14 379.

Vlastník movité věci, jež byla bez jeho svolení zastavena osobou, jíž věc svěřil, nemá práva nedopouštějícího výkon exekuce zabavením této věci, jíž bezelstný zástavní věřitel realizuje své smluvní zástavní právo.

(Rozh. ze dne 16. května 1935, Rv I 884/35.)

Opačně: sb. n. s. civ. čís. 13280.

Žalobkyně (pozůstalost po ní) svěřila a dala do užívání motorové kolo, jehož byla vlastníci, Vilému P-ovi. K zajištění pohledávky žalova-